

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcu : **Z. s. o. š.**, so sídlom K. č. X., F., právne zastúpená JUDr. J. V., advokátkou v L., proti žalovanému : **J. J.**, bývajúcí v T., pošta R., zastúpený JUDr. L. K., advokátom v L., **o určenie, že nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby žalovaného naďalej zamestnával, a že k skončeniu pracovného pomeru medzi účastníkmi konania dôjde dňom právoplatnosti rozsudku**, vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 9 C 153/2008, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. decembra 2008 sp.zn. 17 Co 326/2008

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom z 30. septembra 2008 č.k. 9 C 153/2008-14 určil, že nie je možné od žalobcu spravodlivo požadovať, aby žalovaného naďalej zamestnával a k skončeniu pracovného pomeru medzi žalovaným a žalobcom dôjde dňom právoplatnosti tohto rozsudku. Vyslovil, že žalovanému trovy konania nepriznáva.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo 17. decembra 2008 sp.zn. 17 Co 326/2008 rozsudok okresného súdu potvrdil a zároveň výrok o trovách konania opravil tak, že tento výrok má správne znieť : „Žalobcovi trovy konania nepriznáva“. Vyslovil, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Stotožnil sa so skutkovými ako aj právnymi závermi súdu prvého stupňa.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu nebola daná možnosť k veci sa vyjadriť, taktiež namietal nesprávne právne posúdenie veci, ako aj inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá spočíva v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré je v rozpore nielen s právnou úpravou Zákonníka práce, Občianskeho zákonníka, ale aj ďalších právnych predpisov upravujúcich vyučovaní proces stredných škôl a predovšetkým Ústavou Slovenskej republiky. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalobca navrhol dovolanie žalovaného zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. môže napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj v prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávannej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil jediný rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo

uzneseníu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalovaným tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľa, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalovaný v podanom dovolaní namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keďže nemal možnosť sa k veci vyjadriť.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vysledovať, že by sa malo na všetkých súdnych

inštanciách pojednávajú vykonať verejne. Ak teda rozhodoval súd prvého stupňa na pojednávaní, odvolací súd v zásade nemusí nariadiť pojednávanie. Odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, len ak je rozhodnutie nesprávne výlučne po právnej stránke. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné. Bez pojednávania nemôže odvolací súd meritórne rozhodnúť vo veci, ak :

- zistí, že je potrebné na účely správneho zistenia skutkového stavu vykonať (zopakovať) dôkazy
- ak súd prvého stupňa rozhodol bez pojednávania
- ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Je na úvahe odvolacieho senátu, v ktorých prípadoch to ďalej bude považovať za potrebné. V zákone nie je možné kauzisticky vypočítať všetky možné situácie, ktoré môžu v súdnej praxi nastať a práve naopak, tým, že sa ponechá otázka nariadenia pojednávania na rozhodnutí súdu v porovnaní so striktnou normatívnou úpravou, takáto úprava bude v súlade s materiálnou stránkou právneho štátu.

Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd nevykonával dokazovanie ani neopakoval dôkazy, na súde prvého stupňa bolo verejné pojednávanie vo veci a nevidno tu ani dôležitý verejný záujem. Žalovanému ako účastníkovi konania nebola preto nesprávnym procesným postupom súdu v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p., tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie odňatá možnosť konať pred súdom.

Dovolaateľ namieta inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ktorá spočíva v tom, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je presvedčivé, ako aj nesprávne právne posúdenie v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. K týmto nedostatkom v odvolacom konaní môže dovolací súd prihliadnuť len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu. V danom prípade však dovolanie prípustné nie je. Nejde ale o postup, ktorým by bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovanému nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie, v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok

neprípustný. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľa.

V dovolacom konaní nebol žalovaný úspešný a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalobcovi (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová